

Patrimoni compartit, decisions compartides

Published by [Interacció](#) [1] on 22/11/2017 - 10:18 | Last modification: 12/05/2026 - 08:51

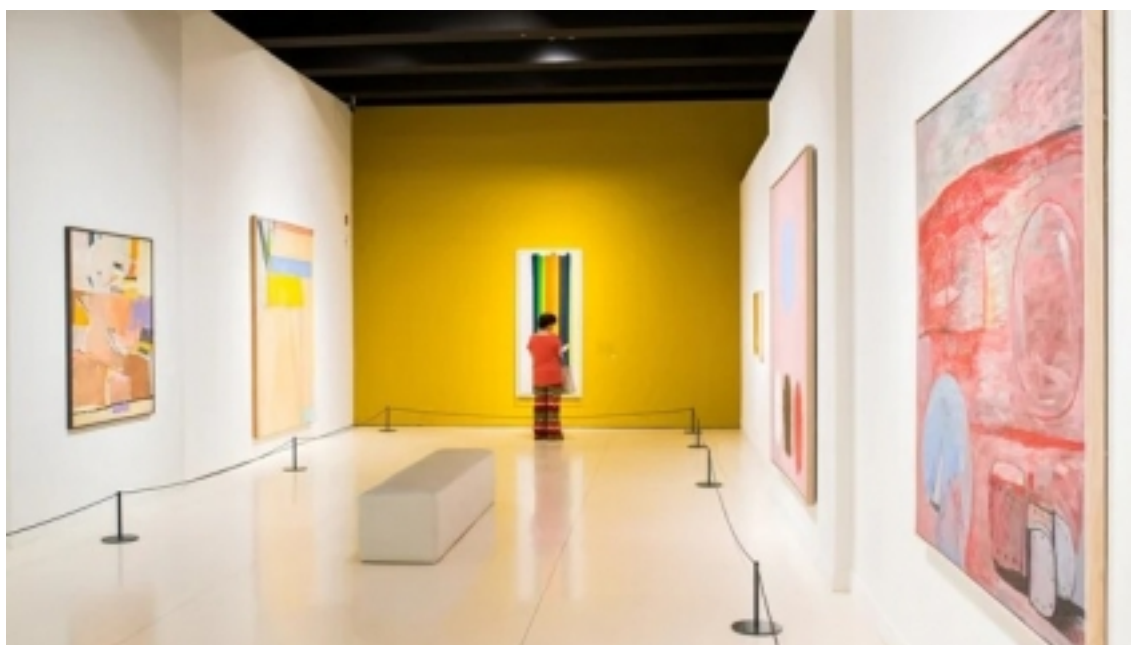
La gestió del patrimoni cultural durant molt de temps s'ha construït des d'una lògica vertical. Administracions, experts i institucions decidien què calia preservar, com s'havia de gestionar i quina relació havia de tenir la ciutadania amb aquest patrimoni. L'article *La gobernanza participativa del patrimonio cultural*, publicat el 2016 a l'Observatori Social de la Fundació "la Caixa", proposa un desplaçament important d'aquesta mirada: si el patrimoni és un bé comú, la seva governança no pot continuar funcionant exclusivament des de models jeràrquics i descendents.

El text situa aquest debat en el context d'una transformació més àmplia de les polítiques públiques europees, marcada per l'expansió de pràctiques participatives i per la demanda creixent d'una ciutadania més implicada en la gestió dels recursos col·lectius. La participació apareix així no només com una metodologia de consulta, sinó com una redistribució parcial de responsabilitats i capacitat de decisió.

Una de les aportacions més rellevants de l'article és la definició del patrimoni cultural com a "bé comú". Aquesta idea té conseqüències polítiques importants. El patrimoni deixa de ser entès únicament com un conjunt d'objectes protegits per especialistes i passa a considerar-se un recurs compartit que contribueix a la qualitat de vida, la cohesió social i el sentit de pertinença de les comunitats. El text insisteix que determinades formes de patrimoni, especialment l'immaterial, només existeixen realment perquè una comunitat les reconeix, les manté i les transmet.

L'article també mostra com aquesta transformació obliga a revisar el paper de les institucions culturals. Museus, administracions i organismes patrimonials deixen de ser únicament guardians del patrimoni i passen a actuar com a facilitadors de processos col·laboratius. L'exemple de Bolonya resulta especialment significatiu: la ciutat impulsa mecanismes perquè siguin les mateixes comunitats qui participin activament en la regeneració i cura dels espais comuns, amb suport institucional però sense una dependència absoluta de l'administració.

El text ens obliga a formular una pregunta que moltes polítiques patrimonials encara esquiven: qui participa realment en la definició del que considerem patrimoni? La governança participativa no consisteix només a convidar la ciutadania a activitats o consultes puntuals. Implica acceptar que el patrimoni també és un espai de negociació social, de conflicte i de construcció col·lectiva de significat.

La governança participativa del patrimoni implica entendre la ciutadania no només com a públic, sinó també com a agent actiu en la definició i gestió dels béns culturals comuns.

Referència

Sani, M. (2016). *La gobernanza participativa del patrimonio cultural*. Observatorio Social de la Fundación "la Caixa". <https://elobservatoriosocial.fundacionlacaixa.org/ca/-/la-gobernanza-participativa-del-patrimonio-cultural> [2]

Categories: Article

Categories: Articles i anàlisi

Tags: patrimoni cultural

Tags: participació cultural

Tags: governança cultural

Tags: drets culturals

Tags: valor públic de la cultura

- [3]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/blogs/2017/patrimoni-compartit>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <https://elobservatoriosocial.fundacionlacaixa.org/ca/-/la-gobernanza-participativa-del-patrimonio-cultural>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/7332>